

5. Het beleid dat door de Commissie beoogd wordt, zal bijdragen tot en wordt gesteund door zowel prijsvechters als traditionele luchtvaartmaatschappijen. Hun relatie zal bepaald worden door commerciële en operationele overwegingen en niet zozeer door de beperkingen in de bilaterale luchtvaartovereenkomsten.

(2003/C 222 E/090)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3520/02
van Ursula Schleicher (PPE-DE) aan de Raad

(10 december 2002)

Betreft: Statuut en financiering van Europese politieke partijen

Sedert het door het Europees Parlement op 17 mei 2001 uitgebrachte advies wordt in de Raad van ministers zonder resultaat beraadslaagd over de verordening van de Raad betreffende het Statuut en de financiering van Europese politieke partijen. Op grond van de kritiek van de Europese Rekenkamer was deze verordening bedoeld als overgangsregeling, met invoering van een eigen rechtsgrondslag, tot inwerkingtreding van de verdragswijziging als gevolg van het Verdrag van Nice.

Een eventueel nieuw voorstel van de EU-Commissie op basis van de rechtsgrondslag van het Verdrag van Nice zal door het Europees Parlement in het kader van de medebeslissingsprocedure worden behandeld. Wat denkt de Raad te ondernemen om voor deze overgangsperiode een solide regeling te vinden die ook de kritiek van de Europese Rekenkamer doorstaat?

Antwoord

(13 mei 2003)

Het Verdrag van Nice, dat een nieuwe rechtsgrondslag creëert voor de verordening waarop de vraag betrekking heeft, is op 1 februari 2003 in werking getreden. Er is dus niet langer sprake van een overgangsperiode in de zin van de vraag van het geachte parlementslid.

(2003/C 222 E/091)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3526/02
van Olivier Dupuis (NI) aan de Commissie

(10 december 2002)

Betreft: Reisverbod voor Sadri Chiari

Sinds begin oktober van dit jaar heeft mevrouw Radhia Nasrawi, advocaat bij de balie van Tunis, al tweemaal een bezoek gebracht aan de deken van de onderzoeksrechters in de hoop om uitleg te krijgen over de gerechtelijke vervolging van feiten die teruggaan tot maart 1997 en maart 2000, ten laste van haar cliënt, de kunstschilder Sadri Chiari, die lid is van de RAID (Attac Tunesië) en de Nationale Raad voor de vrijheden in Tunesië (CNLT). Zoals bij vroegere gelegenheden heeft mr. Nasrawi geen antwoord kunnen krijgen. Toch zijn het die zogenaamde zaken waar het Ministerie van Binnenlandse Zaken zich op beroept wanneer het op 16 juni 2001, een jaar na de aanvraag tot hernieuwing, Sadri Chiari, zijn paspoort teruggeeft, ter verantwoording van het verbod om het Tunesisch grondgebied te verlaten, dat tegen hem uitgevaardigd was. Chiari is sindsdien al zesmaal naar de luchthaven van Tunis-Carthago gegaan, en telkens opnieuw verhindert men hem om te vertrekken.

Is de Commissie op de hoogte van het reisverbod voor Sadri Chiari? Vindt ze niet dat de weigering van de gerechtelijke autoriteiten om ook maar de minste uitleg te geven over de zaken die het reisverbod verantwoorden, en de herhaalde weigering om Sadri Chiari vrij te laten reizen, een zoveelste uiting van de positionele willekeur vormen die in Tunesië heerst, en een nieuw voorbeeld van de minachting van de Tunesische autoriteiten voor de onafhankelijkheid van de justitie, de geldende wetten en de internationale overeenkomsten die door Tunesië geratificeerd zijn? Welke initiatieven neemt ze of denkt ze te nemen om ervoor te zorgen, aan de hand van de partnerschapsovereenkomst tussen Tunesië en de Europese Unie, dat er van Tunesische kant een einde aan de vervolging van Sadri Chiari komt, en meer in het algemeen dat artikel 2 van de overeenkomst volledig in acht genomen wordt?